

عنوان مقاله:

خداشه دار شدن زندگی پیاده شهری پس از خیابانکشیهای مدرن نمونه موردی بافت قدیم شهر کرمان

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی شهرسازی، مدیریت شهری و توسعه پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

سکینه تاج الدینی - مربی، گروه مرمت، دانشکده هنر و معماری صبا، دانشگاه شهید باهنر کرمان.

خلاصه مقاله:

حرکت پیاده طبیعیتترین، قدیمترین و ضرورتترین شکل جابجایی انسان در محیط است. پیادهروی مهمترین امکان برای مشاهده اماکن، ادراک هویت فضایی، احساس تعلق به محیط و دریافت کیفیتهای محیطی است. در ایران از زمانهای دور بازارهای سنتی حالت پیادهراه داشتهاند. این محورهای پیاده دارای اصالت مکان، اصالت فرهنگی و اجتماعی بودهاند. در واقع در شبکه معابر شهری، اماکن ویژه تردد پیاده از دیرباز وجود داشتهاند و به صورتهای گوناگون نظیر بازارها، میادین، مراکز محلات احداث میشده است. بازار علاوه بر اینکه مکانی با زمینه اقتصادی بوده است، معیارهای اجتماعی، فرهنگی و مذهبی نیز داشته است و همچنین بعنوان شبکه ارتباطی پیاده در شهرها عمل میکرده است. ولی در اوایل قرن حاضر با آغاز خیابانکشیها و بریده شدن مسیرهای اصلی پیادهراه در شهرها بازارها؛ فرهنگ پیاده به حاشیهرانده شده، فضاهای پیاده و سواره از هم تفکیک گردیده و مشکلاتی همچون سست شدن روابط انسانی- اجتماعی در شهر، غربت شهروندان و عدم تعلق به مکان حاصل شده است. در این تحقیق تأثیرات متقابل روابط اجتماعی و زندگی پیاده شهری ارزیابی و خدشدار شدن حیات اجتماعی شهر پس از قطع شاهراه پیاده در شهر بررسی میشود و همچنین عناصر نمادین بصری پیادهراهها در بافت قدیم شناسایی و بافت تاریخی شهرکرمان بطور خاص ارزیابی میشود. این تحقیق از نوع توصیفی-تحلیلی است و از تکنیک پرسشگری جهت گردآوری دادهها استفاده شده است. در شهر کرمان، بریده شدن راسته بازار اصلی شهر توسط خیابانها از چند قسمت باعث از رونق افتادن راستههای برش خورده، متروکه شدن، مهاجرپذیر شدن و خدشدار شدن حیات اجتماعی در محلات آنها شده است که بطور کامل بررسی خواهد شد

کلمات کلیدی:

پیاده راه، بازار، زندگی پیاده شهری، حیات اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/361599>

